# Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 26. janvārī*

Apelācija — Aizliegtas vienošanās — Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas vannas istabu aprīkojuma tirgi — Pārdošanas cenu saskaņošana un konfidenciālas komercinformācijas apmaiņa — Iecietības programma — Regula (EK) Nr. 1/2003 — 23. panta 2. punkts — Ierobežojums 10 % apmērā no apgrozījuma — Neierobežotas kompetences īstenošana

Lieta C-619/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 25. novembrī iesniedza

***Mamoli Robinetteria SpA*** , Milāna (Itālija), ko pārstāv *F. Capelli* un *M. Valcada*, *avvocati*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

**Eiropas Komisija**, ko pārstāv *L. Malferrari* un *F. Ronkes Agerbeek*, pārstāvji, kam palīdz *F. Ruggeri Laderchi*, *avvocato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši M. Bergere [*M. Berger*], E. Levits, S. Rodins [*S. Rodin*] (referents) un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 10. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* * Tiesvedības valoda – itāļu.

## Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Mamoli Robinetteria SpA* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2013. gada 16. septembra spriedumu *Mamoli Robinetteria*/Komisija (T-376/10, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2013:442), ciktāl ar šo spriedumu Vispārējā tiesa ir noraidījusi tās prasību daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcija, par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/39092 – Vannas istabu aprīkojums) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), vai pakārtoti samazināt tai ar šo lēmumu uzlikto naudas sodu.

### Atbilstošās tiesību normas

*Regula (EK) Nr. 1/2003*

2 Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 23. panta 2. un 3. punktā ir paredzēts:

"2. Komisija ar lēmumu var uzlikt soda naudas [naudas sodus] uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām, ja tās tīši vai nolaidības dēļ:

a) pārkāpj [LESD 101. vai 102.] pantu [..]

[..]

Attiecībā uz katru uzņēmumu un uzņēmumu apvienību, kas piedalās pārkāpumā, soda nauda [naudas sods] nepārsniedz 10 % no tās kopējā apgrozījuma iepriekšējā uzņēmējdarbības gadā.

[..]

3. Nosakot soda naudas [naudas soda] apmēru, ņem vērā pārkāpuma smagumu un ilgumu."

*2006. gada pamatnostādnes*

3 Pamatnostādņu naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "2006. gada pamatnostādnes"), 2. punktā ir norādīts, ka naudas sodu noteikšanai "Komisijai jāņem vērā pārkāpuma smagums un tā ilgums" un "uzliktais naudas sods nedrīkst pārsniegt robežas, kas norādītas [Regulas Nr. 1/2003] 23. panta 2. punkta otrajā un trešajā daļā".

4 2006. gada pamatnostādņu 23., 25., 28., 29. un 37. punktā ir noteikts:

"23. Horizontālas vienošanās par cenu noteikšanu [..], kas parasti ir slepenas, pēc sava rakstura pieder pie vissmagākajiem konkurences ierobežojumiem. Saskaņā ar konkurences politiku par tām jāpiemēro smags sods. Tāpēc, nosakot pārdošanas apjoma daļu par šādiem pārkāpumiem, tai jāatrodas diapazona augšdaļā.

[..]

25. Turklāt neatkarīgi no tā, cik ilgi uzņēmums piedalījies pārkāpuma izdarīšanā, Komisija iekļauj pamatsummā summu, kas līdzvērtīga 15 % līdz 25 % no pārdošanas apjoma, kas noteikts saskaņā ar A sadaļu, lai aizkavētu uzņēmumus pat noslēgt horizontālas vienošanās par cenu noteikšanu, tirgus sadali un ražošanas ierobežošanu.

[..]

28. Naudas soda pamatsummu var palielināt, ja Komisija konstatē vainu pastiprinošus apstākļus, proti:

[..]

29. Naudas soda pamatsummu var samazināt, ja Komisija konstatē vainu mīkstinošus apstākļus:

[..]

37. Lai gan šīs pamatnostādnes sniedz vispārēju metodiku naudas soda noteikšanai, konkrētie lietas apstākļi vai vajadzība panākt preventīvu iedarbību var attaisnot Komisijas novirzīšanos no šīs metodikas vai no 21. punktā minētajiem ierobežojumiem."

**Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums**

5 Tiesvedības priekšvēsturi, kas aprakstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–21. punktā, var rezumēt šādi.

6 Apelācijas sūdzības iesniedzēja ir Itālijas uzņēmums, kas ražo vienīgi sanitārtehnikas izstrādājumus.

7 2004. gada 15. jūlijā *Masco Corp. un* tā meitasuzņēmumi, tostarp *Hansgrohe AG*, kas ražo sanitārtehnikas izstrādājumus, un *Hüppe GmbH*, kas ražo dušas nodalījumus, informēja Komisiju par aizliegto vienošanos vannas istabu aprīkojuma nozarē un lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas sodiem atbilstoši Komisijas Paziņojumam par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "2002. gada paziņojums par sadarbību") vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt tiem uzliktā naudas soda apmēru.

8 2004. gada 9. un 10. novembrī Komisija veica iepriekš nepaziņotas pārbaudes vairāku sabiedrību un nacionālo profesionālo apvienību, kas darbojas vannas istabu aprīkojuma nozarē, telpās. Pēc tam, kad laikā no 2005. gada 15. novembra līdz 2006. gada 16. maijam Komisija bija pieprasījusi informāciju no minētajām sabiedrībām un apvienībām, tai skaitā no apelācijas sūdzības iesniedzējas, tā 2007. gada 26. martā pieņēma paziņojumu par iebildumiem. Šis paziņojums tika nosūtīts apelācijas sūdzības iesniedzējai.

9 2006. gada 20. janvārī prasītāja tāpat lūdza piemērot šādu atbrīvojumu no naudas soda vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt šo naudas sodu apmēru.

10 Pēc uzklausīšanas sēdes, kura notika no 2007. gada 12. novembra līdz 14. novembrim, pēc 2009. gada 9. jūlija faktu izklāsta vēstules nosūtīšanas atsevišķām sabiedrībām, kuru vidū nebija apelācijas sūdzības iesniedzēja, pēc papildu informācijas pieprasījumu nosūtīšanas laikposmā no 2009. gada 19. jūnija līdz 2010. gada 8. martam, kuri savukārt tika nosūtīti apelācijas sūdzības iesniedzējai, Komisija 2010. gada 23. jūnijā pieņēma apstrīdēto lēmumu.

11 Šajā lēmumā Komisija konstatēja LESD 101. panta 1. punkta un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.) 53. panta pārkāpumu vannas istabu aprīkojuma nozarē. Šis pārkāpums, kurā esot piedalījušies 17 uzņēmumi, esot norisinājies dažādos laikposmos no 1992. gada 16. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim un esot izpaudies kā pret konkurenci vērstu nolīgumu vai saskaņotu darbību kopums Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritorijā.

12 Precīzāk, Komisija minētajā lēmumā norādīja, ka konstatēto pārkāpumu veidojot, pirmkārt, minēto vannas istabu aprīkojuma ražotāju ikgadējo cenu paaugstinājumu un citu tarifikācijas elementu saskaņošana, kas esot notikusi regulārajās nacionālo profesionālo apvienību rīkotajās sanāksmēs,

otrkārt, cenu noteikšana vai saskaņošana saistībā ar īpašiem notikumiem, tādiem kā izejvielu cenu paaugstināšana, euro ieviešana, kā arī ceļu nodevu ieviešana, un, treškārt, konfidenciālās komercinformācijas izpaušana un apmaiņa. Komisija turklāt konstatēja, ka cenu noteikšana vannas istabu aprīkojuma nozarē esot notikusi atbilstoši ikgadējam ciklam. Šādi ražotāji esot noteikuši savus cenrāžus, kas parasti esot bijuši spēkā uz gadu un esot bijuši pamats komerciālajām attiecībām ar vairumtirgotājiem.

13 Preces, uz kurām attiecās aizliegtā vienošanās, esot vannas istabu aprīkojums, kas ietilpst kādā no trim šādu preču apakšgrupām, proti, sanitārtehnikas izstrādājumi, dušas nodalījumi un to piederumi, kā arī keramikas izstrādājumi (turpmāk tekstā – "trīs preču apakšgrupas").

14 Kas attiecas uz pretkonkurences darbībām, kas ir tikušas veiktas Itālijā, tās esot tikušas īstenotas divās neformālās grupās. Pirmo, sauktu "Euroitalia", esot veidojuši uzņēmumi, kas esot satikušies divas līdz trīs reizes gadā laikposmā no 1992. gada jūlija līdz 2004. gada oktobrim. Šajā grupā, kura ir tikusi izveidota, Vācijas ražotājiem ienākot Itālijas tirgū, informācijas apmaiņa esot attiekusies ne vien uz sanitārtehnikas izstrādājumiem, bet arī keramikas izstrādājumiem. Otrajā neformālajā uzņēmumu grupā, sauktā "Michelangelo", apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot ietilpusi. Tā esot tikusi vairākas reizes laikā no 1995. gada beigām vai 1996. gada sākuma līdz 2003. gada 25. jūlijam. Šajās sanāksmēs apspriedes esot attiekušās uz plašu sanitāro preču spektru, it īpaši sanitārtehnikas un keramikas izstrādājumiem.

15 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību pretkonkurences darbībās apstrīdētajā lēmumā Komisija ir konstatējusi, ka tā ir piedalījusies prettiesiskās apspriedēs, kuras norisinājās *Euroitalia* iekšienē laikposmā no 2000. gada 18. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim.

16 Apstrīdētā lēmuma 1. panta 5. punkta 15. apakšpunktā Komisija ir konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir pārkāpusi LESD 101. pantu, jo ir piedalījusies turpinātā nolīgumā vai saskaņotās darbībās Itālijas teritorijā laikposmā no 2000. gada 18. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim.

17 Apstrīdētā lēmuma 2. panta 14. punktā Komisija prasītājai uzlika naudas sodu EUR 1 041 531 apmērā.

18 Lai aprēķinātu šī naudas soda apmēru, Komisija balstījās uz 2006. gada pamatnostādnēm.

## Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

19 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 7. septembrī, apelācijas sūdzības iesniedzējas cēla prasību par apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu, izvirzot piecus pamatus. Pirmais pamats bija par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai netika nosūtīta vēstule ar faktu izklāstu un tā nevarēja iepazīties ar atsevišķiem apstrīdētajā lēmumā norādītajiem dokumentiem par savu dalību aplūkotajās pretkonkurences darbībās. Otrais pamats bija par 2002. gada paziņojuma par sadarbību prettiesiskumu. Trešais pamats bija par kļūdām, kas pieļautas, konstatējot apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību aizliegtās vienošanās darbībās sanitārtehnikas izstrādājumu Itālijas tirgū. Ceturtais pamats bija par kļūdām, kas pieļautas, nosakot apelācijas sūdzības iesniedzējai uzlikto sodu un naudas soda apmēru. Piektais pamats bija par kļūdu vērtējumā attiecībā uz samazinājuma summu, kas tai tikai piešķirts tās finanšu stāvokļa dēļ.

20 Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzēja prasīja atcelt uzlikto naudas sodu vai samazināt tā apmēru.

21 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja visu prasību kopumā.

**Lietas dalībnieku prasījumi**

22 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— galvenokārt – atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atcelt apstrīdētā lēmuma 1. un 2. pantu, ciktāl tie attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju;

— pakārtoti – samazināt naudas sodu līdz apmēram, kas atbilst 0,3 % no tās apgrozījuma 2003. gadā vai jebkurā gadījumā līdz apmēram, kas ir mazāks par uzlikto naudas sodu, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Par apelācijas sūdzību**

24 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda septiņus pamatus, tostarp piecus jau pirmajā instancē norādītos.

25 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, pirmkārt, ka tā ir kļūdaini kvalificējusi vienu argumentu kā jaunu pamatu un, otrkārt, ka tā ir balstījusies uz neesošiem faktiem. Otrajā pamatā tiek kritizēti pamati, kurus Vispārējā tiesa ir norādījusi attiecībā uz vēstules ar faktu izklāstu nenosūtīšanu apelācijas sūdzības iesniedzējai. Ar trešo pamatu tā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir noraidījusi iebildi par 2002. gada paziņojuma par sadarbību prettiesiskumu. Ar ceturto pamatu tā kritizē pārsūdzētā sprieduma motīvus par Itālijas sanitārtehnikas izstrādājumu tirgus īpatnību un pierādījumu, kurus Komisija ir izmantojusi attiecībā uz tās dalību šajā tirgū izdarītajā pārkāpumā, atbilstību. Piektajā pamatā kritizēts pārsūdzētais spriedums, jo tajā nav paredzētas sankcijas par Komisijas pieļautajām kļūdām, nosakot apelācijas sūdzības iesniedzējai uzlikto naudas sodu. Ar sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir uzskatījusi, ka Komisija ir pietiekami samazinājusi tai uzlikto naudas sodu. Ar septīto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pieteikumi par pierādījumu savākšanas pasākumiem nebija būtiski.

*Par pirmo pamatu – kāda argumenta kļūdainu kvalificēšanu par jaunu pamatu un kļūdu faktu vērtējumā*

Lietas dalībnieku argumenti

26 Ar pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 30. punktā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kvalificējot tās argumentu, ka Komisija ir kļūdaini secinājusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir piedalījusies pārkāpumā saistībā ar vannas istabas sanitārtehnikas aprīkojumu, lai gan tā neražoja keramikas izstrādājumus, kā jaunu pamatu, un tādēļ noraidīja to kā nepieņemamu.

27 Šis arguments veidojot tostarp prasības pirmajā instancē ceturtā pamata pieņēmumu par apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliktā naudas soda apmēra noteikšanas kritērijiem. Šajā ziņā neesot strīda, ka minētais uzņēmums ražo vienīgi sanitārtehnikas izstrādājumus, kā to Vispārējā tiesa pati esot

norādījusi pārsūdzētā sprieduma 4. punktā, un ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir vairākkārt to atgādinājusi savā prasības pieteikumā pirmajā instancē. Turklāt, kvalificējot šo argumentu kā jaunu pamatu, lai gan Komisija nav to norādījusi kā šķērsli tiesas procesam, Vispārējā tiesa esot spriedusi *ultra petita*.

28 Ar pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka pārsūdzēta sprieduma 9. punktā tā ir balstījusies uz konstatējumu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza piemērot iecietības programmu, lai gan tā nekad neesot izteikusi šādu lūgumu.

29 Komisija uzskata, ka šis pamats abās tā daļās ir acīmredzami nepieņemams un katrā ziņā nepamatots.

Tiesas vērtējums

30 Attiecībā uz Vispārējai tiesai pārmesto kļūdu kvalificēšanā ir jāatgādina, ka atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 48. panta 2. punktam, redakcijā, kas bija spēkā pārsūdzētā sprieduma datumā (turpmāk tekstā – "Vispārējās tiesas Reglaments"), jaunu pamatu izvirzīšana tiesvedības laikā nav atļauta, ja vien tie nav pamatoti ar tādiem tiesiskajiem vai faktiskajiem apstākļiem, kas tika atklāti tiesvedības laikā.

31 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem ir divi pamatelementi, kuriem ir jābūt norādītiem pieteikumā par lietas ierosināšanu (spriedums, 2014. gada 3. aprīlis, Francija/Komisija, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 38. punkts). Šāda prasības pieteikuma prasījumiem ir jābūt formulētiem viennozīmīgi, lai izvairītos no tā, ka šī tiesa nelemj *ultra petita* vai nelemj par kādu iebildumu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2009. gada 12. februāris, Komisija/Polija, C-475/07, nav publicēts, EU:C:2009:86, 43. punkts).

32 Taču ir jākonstatē, ka *Mamoli Robinetteria* savā prasības pieteikumā pirmajā instancē netika norādījusi argumentu, ka Komisija ir kļūdaini secinājusi apstrīdētā lēmuma 1. panta 5. punkta 15. apakšpunktā, ka tā ir piedalījusies pārkāpumā, kas attiecas uz vannas istabas sanitārtehnikas izstrādājumiem, lai gan tā neražoja keramikas izstrādājumus.

33 Visbeidzot apelācijas sūdzības iesniedzēja neapgalvo, ka pastāv tiesību vai faktiskie apstākļi, kas būtu atklājušies tiesvedības laikā un kas varētu pamatot novēlotu šāda argumenta izvirzīšanu. Visbeidzot šis arguments neesot jāuzskata par prasības pieteikumā jau ietverta pamata paplašinājumu.

34 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 30. punktā ir juridiski pamatoti kvalificējusi šo argumentu, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja tiesvedībā pēc tam, kad bija iesniegts prasības pieteikums par lietas ierosināšanu, kā jaunu pamatu un tādējādi to ir noraidījusi.

35 Turklāt, tā kā, ņemot vērā šā sprieduma 31. punktā izklāstītos mērķus, pieņemamības nosacījumi par strīda priekšmetu un Vispārējā tiesā norādīto pamatu izklāstu kopsavilkumā, kā arī Vispārējās tiesas Reglamenta 48. panta 2. punktā paredzētais ar to saistītais aizliegums iesniegt jaunus pamatus tiesvedības laikā ir sabiedriskās kārtības nosacījumi, Vispārējai tiesai nevar pārmest, ka tā pēc savas ierosmes ir pārbaudījusi šķērsli tiesas procesam saistībā ar šo nosacījumu pārkāpumu.

36 Tādējādi pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

37 Kas attiecas uz pirmā pamata otro daļu, ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa nav izdarījusi nekādu faktisku vai tiesisku secinājumu no pilnībā faktiska secinājuma pārsūdzētā sprieduma 9. punktā daļā, kas veltīta strīda priekšvēstures atgādināšanai, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja kvalificēja kā kļūdainu, par to, ka tā ir iesniegusi pieteikumu iecietības programmas piemērošanai.

38 Līdz ar to šis iebildums ir noraidāms kā neiedarbīgs (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2003. gada 2. oktobris, *Thyssen Stahl*/Komisija, C-194/99 P, EU:C:2003:527, 46. un 47. punkts).

39 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida daļēji kā neiedarbīgs un daļēji kā nepamatots.

*Par otro pamatu – vēstules ar faktu izklāstu nenosūtīšana apelācijas sūdzības iesniedzējai*

Lietas dalībnieku argumenti

40 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir noraidījusi kā daļēji nepamatotu un kā daļēji neiedarbīgu iebildumu par to, ka atšķirībā no pārējiem pārkāpumā dalību ņēmušajiem uzņēmumiem Komisija tai nenosūtīja vēstuli ar faktu izklāstu. Proti, šāda pienākuma neizpilde esot tiesību uz aizstāvību pārkāpums. Šajā ziņā pretēji Vispārējās tiesas motīviem pārsūdzētā sprieduma 38. punktā, noraidot kā neiedarbīgus argumentus par šo pienākumu neizpildi, esot neapstrīdams tas, ka aizstāvības stratēģijas izstrādei ļoti noderīgi ir zināt faktiskos apstākļus.

41 Komisija uzskata, ka šis pamats esot nepieņemams un katrā ziņā – nepamatots.

Tiesas vērtējums

42 Ir jāatgādina, ka no LESD 256. panta 1. punkta, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas un Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta izriet, ka apelācijas sūdzībā precīzi jānorāda sprieduma, kura atcelšana tiek pieprasīta, apstrīdētās daļas, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti apelācijas sūdzības pamatošanai, pretējā gadījumā apelācijas sūdzība vai attiecīgais pamats ir nepieņemami (spriedums, 2016. gada 21. janvāris, *Galp Energía España* u.c./Komisija, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Ir arī jāuzsver, ka apelācijas sūdzība ir nepieņemama, ciktāl tajā tiek vienīgi atkārtoti Vispārējā tiesā jau norādīti pamati un argumenti, tostarp tie, kas balstīti faktos, kurus šī tiesa ir skaidri noraidījusi, kurā nav pat ietverta argumentācija, kas ir konkrēti veltīta tās juridiskās kļūdas identificēšanai, kura būtu pieļauta Vispārējās tiesas spriedumā. Proti, šāda apelācijas sūdzība faktiski ir lūgums vienkārši pārskatīt Vispārējā tiesā iesniegto prasības pieteikumu, kas neietilpst Tiesas kompetencē (spriedumi, 2004. gada 7. janvāris, *Aalborg Portland* u.c./Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P, EU:C:2004:6, 51. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2013. gada 30. maijs, *Quinn Barlo* u.c./Komisija, C-70/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:351, 26. punkts).

44 Taču ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja aprobežojas ar to, ka, pirmkārt, pilnībā atkārto pirmajā instancē Vispārējā tiesā norādīto iebildumu par vēstules ar faktu izklāstu nenosūtīšanu un, otrkārt, pauž vispārīgus apsvērumus, nepierādot, ka tie attiecas tieši uz aplūkojamo gadījumu, atturoties precīzi identificēt kļūdu tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi pārsūdzētajā spriedumā.

45 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

*Par trešo pamatu par 2002. gada paziņojuma par sadarbību prettiesiskumu*

Lietas dalībnieku argumenti

46 Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir noraidījusi iebildumu par 2002. gada paziņojuma par sadarbību prettiesiskumu, lai gan iecietības programmu, kāda ir paredzēta šajā paziņojumā, esot bijis noteikti jāizveido un tai esot bijis jābūt reglamentētai konkurences jomā kompetentā Eiropas Savienības likumdevēja tiesību aktā, ko būtu jāpiemēro nekavējoties un kam būtu tieša iedarbība.

47 Turklāt tā norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot pārsūdzētā sprieduma 55. un 56. punktā, ka Komisijas kompetence pieņemt un reglamentēt iecietības programmas izriet no Padomes 1962. gada 6. februāra Regulas Nr. 17, Pirmās regulas par [LESD 101.] un [102.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.), 15. panta 2. punkta, kas ir kļuvis par Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu. Neviens tieši piemērojams noteikums, ko pieņēmis konkurences jomā kompetentais Savienības likumdevējs, nepiešķirot Komisijai pilnvaras atturēties sodīt uzņēmumu, kas izdarījis pārkāpumu konkurences jomā, tikai tādēļ, ka šis uzņēmums ir paziņojis par šā pārkāpuma izdarīšanu. Tieši pretēji no LESD 101. un 103. panta izrietot, ka par šādu Savienības konkurences tiesību pārkāpumu ir jāuzliek sods.

48 Visbeidzot apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 57. punktā ir uzskatījusi, ka tas, ka Komisija pieņēma paziņojumu par sadarbību, nepārkāpa varas dalīšanas principu, un ir noraidījusi argumentu, ka Savienības dalībvalstīs iecietības programmas tika pieņemtas, pamatojoties uz leģislatīviem tiesību aktiem.

49 Komisija uzskata, ka šis pamats ir nepieņemams un katrā ziņā – nepamatots.

Tiesas vērtējums

50 Vispirms, kas attiecas uz iebildumu par Komisijas kompetences trūkumu pieņemt iecietības programmu, ir jāuzsver, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja precīzi nedefinē, kāda kļūda tiesību piemērošanā ir pieļauta pārsūdzētajā spriedumā. Tādējādi atbilstoši šā sprieduma 42. punktā atgādinātajai judikatūrai šis iebildums ir jānoraida kā nepieņemams.

51 Turklāt, kas attiecas uz iebildumu, kritizējot pārsūdzētā sprieduma 55. un 56. punktu, par to, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka Komisija bija kompetenta pieņemt 2002. gada paziņojumu par sadarbību, ņemot vērā Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktu, kas tagad ir Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkts, ir jānorāda, pirmkārt, ka Tiesa ir vairākkārt atzinusi, ka Komisija var pieņemt tādas indikatīvas rīcības normas, kādas ir šajā 2002. gada paziņojumā, ar kurām šī iestāde tiek automātiski ierobežota savu novērtēšanas pilnvaru, kas tai piešķirtas ar šiem pantiem, īstenošanā (šajā ziņā skat. spriedumus, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209., 211., 213. un 250. punkts, kā arī 2013. gada 18. jūlijs, *Schindler Holding* u.c./Komisija, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 58. un 67.–69. punkts).

52 Otrkārt, no Tiesas judikatūras izriet, ka LESD 101. pants neizslēdz to, ka Komisija, īstenojot savu kompetenci konkurences tiesību jomā, var konstatēt šā panta pārkāpumu, neuzliekot naudas sodu, tomēr šādu attieksmi var piemērot vienīgi tādās absolūtās izņēmuma situācijās, kad uzņēmuma sadarbība ir bijusi noteicošā aizliegtās vienošanās konstatēšanā un efektīvā sodīšanā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūnijs, *Schenker & Co*. u.c., C-681/11, EU:C:2013:404, 48. un 49. punkts).

53 Treškārt, no pastāvīgās judikatūras vienlīdz izriet, ka iecietības programmas ir noderīgi rīki, lai, efektīvi cīnoties, atklātu un izbeigtu konkurences noteikumu pārkāpumus, un tādējādi kalpo LESD 101. un 102. panta efektīvas piemērošanas mērķim (skat. tostarp spriedumus, 2011. gada 14. jūnijs, *Pfleiderer*, C-360/09, EU:C:2011:389, 25. punkts, kā arī 2013. gada 6. jūnijs, *Donau Chemie* u.c., C-536/11, EU:C:2013:366, 42. punkts).

54 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot pārsūdzētā sprieduma 55. un 56. punktā, ka atbilstoši Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktam Komisija varēja pieņemt 2002. gada paziņojumu par sadarbību.

55 Visbeidzot, ciktāl iebildums, ar ko kritizē pārsūdzētā sprieduma 57. punktu, par to, ka tas, ka Komisija ir pieņēmusi 2002. gada paziņojumu par sadarbību, pārkāpj varas dalīšanas principu, balstās būtībā uz pieņēmumu, ka Komisijai nebija pienācīga juridiskā pamata šādai pieņemšanai, tas ir jānoraida šā sprieduma 51.–54. punktā esošo iemeslu dēļ.

56 Tādējādi trešais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

*Par ceturto pamatu par kļūdām, kas rodas no apelācijas sūdzības iesniedzējas vainošanas dalībā aizliegtās vienošanās darbībās, pārkāpjot LESD 101. pantu un Regulas Nr. 1/2003 2. pantu*

Lietas dalībnieku argumenti

57 Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nepamatoti noraidījusi tās argumentus par Itālijas sanitārtehnikas izstrādājumu tirgus īpatnībām un par Komisijas norādīto pierādījumu būtiskumu un ka tādējādi tā nav sodījusi par Komisijas pieļautajām kļūdām, to vainojot attiecīgajās aizliegtās vienošanās darbībās, pārkāpjot LESD 101. pantu un Regulas Nr. 1/2003 2. pantu.

58 Pirmkārt, kas attiecas uz Itālijas sanitārtehnikas izstrādājumu tirgus īpatnībām, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 61.–133. punktā esot tostarp uzskatījusi, ka šā tirgus struktūra nekādi neattiecas uz strīda risinājumu un ka apelācijas sūdzības iesniedzējas dalība pārkāpumā izsecināma no tās dalības *Euroitalia* sanāksmēs, lai gan no šīs struktūras, kam raksturīgs ievērojams ražotāju un vairumtirgotāju skaits, izsecināms, ka tajā nebija iespējams izveidot aizliegtu vienošanos Itālijā. Turklāt Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 65.–72. punktā esot pārbaudījusi šo argumentu virspusēji, paužot vienīgi dažādus principiālus novērojumus, tādēļ pārsūdzētā sprieduma pamatojums esot ar trūkumiem.

59 Kā arī, kas attiecas uz Komisijas norādīto pierādījumu par apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību aizliegtās vienošanās darbībās, kas norisinājās Itālijas sanitārtehniskas izstrādājumu tirgū, būtiskumu, Vispārējā tiesa vai nu neesot pārbaudījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītos argumentus, proti, *American Standard Inc.* īpašo lomu Itālijas tirgū, kā arī apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību dažādās sanāksmēs, vai esot netaisnīgi tos noraidījusi kā nepamatotus vai kā pārsūdzētā sprieduma 132. punktā – kā neiedarbīgus. Konkrētāk, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pārstāvis *Costagli* kungs bija klātesošs 2001. gada 1. februāra sanāksmē, lai gan viņš esot pierādījis, ka nav tajā piedalījies. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 106. punktā Vispārējā tiesa esot nepamatoti noraidījusi argumentu par pierādījumu, kas gūti *Euroitalia* sanāksmēs, ticamības trūkumu, norādot, ka no *Grohe Beteiligungs GmbH* piezīmēm mašīnrakstā izrietot, ka *RAF Rubinetteria SpA* tika paredzējusi cenu pieaugumu par 3 %.

60 Komisija apgalvo, ka ceturtais pamats, ciktāl tā mērķis patiesībā ir panākt faktu jaunu izskatīšanu, ir nepieņemams vai mazākajā mērā – nepamatots.

Tiesas vērtējums

61 Ir jākonstatē, ka ar ceturtā pamata abām daļām apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā atkārto sava prasības pieteikuma pirmajā instancē trešo pamatu attiecībā uz Itālijas sanitārtehnikas izstrādājumu tirgus īpatnību, kā arī Komisijas norādīto pierādījumu par tās dalību šajā tirgū izdarītajā pārkāpumā, būtiskumu.

62 Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja cenšas panākt Vispārējā tiesā iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, kas, kā tika atgādināts šā sprieduma 43. punktā, neietilpst Tiesas kompetencē.

63 Konkrētāk, šā pamata otrās daļas, ciktāl ar to kritizē Vispārējās tiesas vērtējumu par apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību pārkāpumā, kas izdarīts Itālijas sanitārtehnikas izstrādājumu tirgū, mērķis ir panākt faktu un pierādījumu vērtējumu no jauna, kas, ja vien nav sagrozīti fakti, uz ko šajā lietā netika norādīts, atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai arī neietilpst Tiesas kompetencē (it īpaši skat. spriedumus, 2016. gada 20. janvāris, *Toshiba Corporation*/Komisija, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 40. punkts, kā arī 2016. gada 16. jūnijs, *Evonik Degussa* un *AlzChem*/Komisija, C-155/14 P, EU:C:2016:446, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).

64 Tādējādi ceturtais pamats, ciktāl ar to kritizē pārsūdzētā sprieduma 61.–133. punktu, jo tajos ir noraidīti apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti par Itālijas sanitārtehnikas izstrādājumu tirgus īpatnību un Komisijas norādīto pierādījumu par apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību pārkāpumā, kas izdarīts šajā tirgū, būtiskumu, ir jānoraida kā nepieņemams.

65 Savukārt attiecībā uz iebildumu par Vispārējās tiesas pārbaudes trūkumiem un nepietiekamību un tādējādi nepietiekamu pamatojumu ir jāatgādina, ka jautājums par to, vai Vispārējās tiesas sprieduma pamatojums ir pietiekams, ir tiesību jautājums, kuru kā tādu var norādīt apelācijas tiesvedībā (skat. it īpaši spriedumu, 2010. gada 14. oktobris, *Deutsche Telekom*/Komisija, C-280/08 P, EU:C:2010:603, 123. punkts).

66 Šajā ziņā iedibinātajā judikatūrā ir noteikts, ka pienākums norādīt pamatojumu tomēr neliek Vispārējai tiesai sniegt izklāstu, kurā izsmeļoši un pa vienam būtu aplūkoti visi lietas dalībnieku paustie argumenti. Līdz ar to pamatojums var būt netiešs ar nosacījumu, ka tas ļauj ieinteresētajām personām uzzināt iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa nav pieņēmusi to argumentus, un Tiesai ļauj iegūt pietiekamu informāciju pārbaudes veikšanai (šajā ziņā it īpaši skat. spriedumus, 2009. gada 2. aprīlis, *Bouygues* un *Bouygues Télécom*/Komisija, C-431/07 P, EU:C:2009:223, 42. punkts, kā arī 2014. gada 22. maijs, *Armando Álvarez*/Komisija, C-36/12 P, EU:C:2014:349, 31. punkts).

67 Šajā gadījumā, kas attiecas, pirmkārt, uz pirmajā instancē norādīto argumentu par Itālijas sanitārtehnikas izstrādājumu tirgus īpatnību, ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 64.–71. punktā atgādinājusi LESD 101. panta 1. punkta pārkāpumu veidojošos elementus, kā arī ar to saistīto Tiesas judikatūru, minētā sprieduma 72. punktā ir būtībā konstatējusi, ka Komisijai bija pamats uzskatīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir piedalījusies informācijas apmaiņā par cenu paaugstinājumiem nākotnē, kam ir pret konkurenci vērsts mērķis un iedarbība, tādējādi tā ir piedalījusies šī noteikuma pārkāpumā.

68 Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 74. punktā, nepārbaudot apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu par Itālijas sanitārtehnikas izstrādājumu tirgus īpašo struktūru būtību, varēja tiesiski pamatoti noraidīt šos argumentus, ar kuriem nevarēja apstrīdēt konstatējumu, ka attiecīgajai informācijas apmaiņai bija pret konkurenci vērsts mērķis un iedarbība, kā neiedarbīgus.

69 Kas attiecas, otrkārt, uz Vispārējās tiesas apsvērumiem par Komisijas norādīto pierādījumu par apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību šajā tirgū izdarītajā pārkāpumā ticamību un būtiskumu, no pārsūdzētā sprieduma 76.–126. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa veica plašu un detalizētu dažādo

argumentu, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja šajā ziņā it īpaši attiecībā uz tās dalību dažādās *Euroitalia* sanāksmēs, pārbaudi. Tādējādi atbilstoši šā sprieduma 66. punktā atgādinātajai judikatūrai Vispārējai tiesai nevar pārmest to, ka tā nebūtu tieši lēmusi par katru no apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītajiem faktiem vai pierādījumiem.

70 No tā izriet, ka iebildums par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi ir jānoraida kā nepamatots.

71 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ceturtais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

*Par piekto pamatu – kļūdām, nosakot naudas soda apmēru*

Lietas dalībnieku argumenti

72 Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi kļūdas, pārbaudot, kā Komisija ir noteikusi naudas sodu, kas uzlikts apstrīdētajā lēmumā.

73 Pirmkārt, tā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 137. un 158. punktā, virspusēji interpretējot apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, ir noraidījusi iebildumu par uzliktā naudas soda apmēra, kas atbilst 10 % apgrozījuma, kurš noteikts, balstoties uz 2006. gada pamatnostādnēm atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta otrajā daļā paredzētajam maksimālajam apmēram, diskriminējošo raksturu.

74 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja no jauna izklāsta argumentus, kritizējot uzlikto naudas sodu, ko tā jau tika norādījusi pirmajā instancē, bet kurus Vispārējā tiesa neesot izskatījusi ar pietiekamu vērību.

75 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja tostarp norāda, pirmkārt, ka, pārliekot pierādīšanas pienākumu, 2002. gada paziņojuma par sadarbību piemērošana ir izraisījusi Regulas Nr. 1/2003 2. panta pārkāpumu. Otrkārt, šā paziņojuma piemērošana pārkāpjot tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, kas ir paredzētas Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā – "ECPAK"), 6. un 7. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā. Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir vienīgi konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 155. punktā, ka sods ir likumīgs, ja subjekts var noskaidrot, kādas darbības un bezdarbības rada viņa atbildību, neatbildot uz pirmajā instancē norādīto iebildumu, ka konkurences jomā piemērojamā sodu noteikšanas sistēma neatbilst ECPAK, konkrēti tās 7. pantam, kas prasot pārkāpumu un sodu skaidru definēšanu. Ceturtkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 169. punktā ir uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir norādījusi Vispārējā tiesā, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu faktu vērtējumā vienīgi attiecībā uz "papildsummas" koeficienta noteikšanu atbilstoši 15 % likmei, nevis attiecībā uz šādas pašas likmes "pārkāpuma smaguma" koeficienta noteikšanu. Piektkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz 2006. gada pamatnostādnēs paredzēto kritēriju prettiesiskumu, kuru ņemšana vērā no Komisijas puses, lai noteiktu katra soda apmēru, izraisīja to, ka Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā paredzētā maksimālā lieluma piemērošanas dēļ pasludinātā naudas soda apmērs sistemātiski atbilst 10 % apgrozījuma. Taču Vispārējā tiesa neesot nemaz pārbaudījusi šo iebildi par prettiesiskumu un pārsūdzētā sprieduma 158. punktā ir vienīgi konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai netika uzlikts sods, kas atbilstu 10 % apgrozījuma. Sestkārt, Komisija un pēc tam Vispārējā tiesa esot noteikušas "pārkāpuma smaguma" koeficientu un "papildsummas" koeficientu, ņemot vērā, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 165. un 166. punkta, kļūdainus pieņēmumus, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja esot piedalījusies vienotā pārkāpumā sešu dalībvalstu teritorijā, kas nosedz visas preču grupas, par kurām tika veikta izmeklēšana, ar aptuveno tirgus daļu katrā no šīm valstīm 54,3 %, un veicot pret konkurenci vērstas darbības, kuras parasti esot tikušas īstenotas.

Septītkārt, lai gan Vispārējā tiesa nosprieda, ka Komisijas lēmumā bija pieļautas kļūdas vērtējumā, tā no tā neizdarīja nekādus secinājumus pārsūdzētā sprieduma 192.–195. punktā. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi samērīguma principu un vienlīdzīgas attieksmes principu.

76 Komisija apstrīd gan piektā pamata pieņemamību, gan tā pamatotību. Šajā saistībā tā tomēr uzsver, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa nosprieda pārsūdzētā sprieduma 171. punktā, pārkāpuma smagums ne vienmēr atšķiras atkarībā no tā, vai aizliegtās vienošanās priekšmets skar divus vai trīs preču veidus vai tā skar tikai vienu dalībvalsti vai sešas dalībvalstis. Kā tas tika apstiprināts tiesas sēdē, Komisija, uzskatot, ka Vispārējā tiesa ir pamatoti noraidījusi prasītās argumentus par vienlīdzīgas attieksmes principa un samērīguma principa pārkāpumu, būtībā aicina Tiesu aizstāt pamatojumu attiecībā uz šo Vispārējās tiesas argumentāciju.

Tiesas vērtējums

77 Vispirms ir jāatgādina, kā tas izriet šā sprieduma 42. un 43. punktā atgādinātās pastāvīgās judikatūras, ka par nepieņemamu jāatzīst pamats, kura argumentācija vai nu nav pietiekami skaidra un precīza, lai Tiesa varētu veikt tiesiskuma pārbaudi, vai ar kuru tiek vienīgi atkārtoti argumenti, kas ir jau tikuši iesniegti Vispārējā tiesā, tajā skaitā tie, kas tika pamatoti ar faktiem, kurus minētā tiesa skaidri noraidīja (šajā ziņā it īpaši skat. spriedumus, 2013. gada 30. maijs, *Quinn Barlo* u.c./Komisija, C-70/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:351, 26. punkts, kā arī 2016. gada 21. janvāris, *Galp Energía España* u.c./Komisija, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 44. punkts).

78 Tādējādi ir jānoraida kā nepieņemami piektā pamata ietvaros norādītie argumenti, kuri pietiekami precīzi neidentificē kļūdu tiesību piemērošanā, ko esot pieļāvusi Vispārējā tiesa un ko veido vispārīgi apgalvojumi, kuri nav pamatoti un kuri, kā to norāda pati apelācijas sūdzības iesniedzēja, atkārto argumentus, ko tā jau ir norādījusi pirmajā instancē.

79 Tādēļ Tiesā pārbaudīti tiks vienīgi tie argumenti, kas attiecas, pirmkārt, uz Vispārējās tiesas pieļautajām kļūdām pārsūdzētā sprieduma 137. un 158. punktā par soda 10 % apgrozījuma apmērā piemērošanas atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta otrajai daļai diskriminējošo un nesamērīgo raksturu, otrkārt, par nepietiekamu pamatojumu it īpaši pārsūdzētā sprieduma 155. punktā attiecībā uz sodu noteikšanas sistēmas tiesiskumu, treškārt, par kļūdām tiesību piemērošanā pārsūdzētā sprieduma 165. un 166. punktā, par "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientu un, ceturtkārt, par to, ka pārsūdzētā sprieduma 192.–195. punktā Vispārējā tiesa neesot izdarījusi nekādus secinājumus par tās konstatētajām Komisijas kļūdām vērtējumā un esot pārkāpusi samērīguma principu un vienlīdzīgas attieksmes principu.

80 Vispirms, kas attiecas uz pārmetumu Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi samērīguma principu un vienlīdzīgas attieksmes principu, uzliekot sodu 10 % apgrozījuma apmērā, kā tas paredzēts šās regulas 23. panta 2. punkta otrajā daļā, ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Vispārējā tiesa nav aprobežojusies ar konstatējumu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliktā naudas soda neto apmērs bija zemāks par šo maksimālo apmēru.

81 Proti, pārsūdzētā sprieduma 158. punktā Vispārējā tiesa ir būtībā vienlīdz norādījusi, ka katrā gadījumā tas, ka pārējo uzņēmumu rīcība bija vēl vairāk nosodāma nekā apelācijas sūdzības iesniedzējas rīcība, neliedz tai uzlikt naudas sodu, kura apmērs atbilst 10 % tās apgrozījuma, ņemot vērā tās pašas dalības ilgumu un smagumu pārkāpumā, un ka šā paša iemesla dēļ bija jānoraida arguments, ka 2006. gada pamatnostādnes esot prettiesiskas, jo liekot piemērot šādu naudas sodu visiem uzņēmumiem neatkarīgi no izdarītā pārkāpuma smaguma.

82 Šādi rīkodamās, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

83 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka 10 % apgrozījuma maksimālā apmēra, kas paredzēts Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta otrajā daļā, mērķis ir novērst, ka tiek uzlikti naudas sodi, kurus – kā to ir iespējams paredzēt – uzņēmumi nebūs spējīgi samaksāt, ņemot vērā lielumu, kas – kaut arī aptuveni un neprecīzi – ir noteikts atkarībā no uzņēmumu kopējā apgrozījuma (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 280. punkts, kā arī 2012. gada 12. jūlijs, *Cetarsa*/Komisija, C-181/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:455, 82. punkts).

84 Jautājums tātad ir par robežu, kas vienādi ir piemērojama visiem uzņēmumiem un kas ir noteikta atkarībā no katra uzņēmuma lieluma, lai novērstu pārmērīgu un nesamērīgu naudas sodu uzlikšanu. Šai augšējai robežai tādējādi ir atšķirīgs un neatkarīgs mērķis salīdzinājumā ar to, kāds izvirzīts pārkāpuma smaguma un ilguma kritērijiem (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 281. un 282. punkts, kā arī 2012. gada 12. jūlijs, *Cetarsa*/Komisija, C-181/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:455, 83. punkts).

85 No tā izriet, ka naudas sodu noteikšana 10 % apmērā no to attiecīgā apgrozījuma visiem sodītajiem uzņēmumiem, kas piedalījušies vienā un tajā pašā pārkāpumā, lai gan tas izriet vienīgi no Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta otrajā daļā paredzētās augšējās robežas piemērošanas, nerada samērīguma principa un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

86 Tāpat, ņemot vērā šās augšējās robežas mērķi, apstāklis, ka tādēļ, ka Komisija tiešām piemēro 2006. gada pamatnostādnes, tas bieži vai regulāri izraisa to, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, ka uzliktā naudas soda apmērs atbilst 10 % apgrozījuma, neliek apšaubīt šās augšējās robežas piemērošanas tiesiskumu.

87 No iepriekš minētā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmais arguments ir jānoraida.

88 Turklāt, kas attiecas uz iebildumu par pārsūdzētā sprieduma nepietiekamu pamatojumu, it īpaši tā 155. punktu, kas attiecas uz sodu noteikšanas sistēmu, ir tikai jākonstatē, ka minētā sprieduma 152.–155. punktā Vispārējā tiesa atbilstoši judikatūrai par pienākumu norādīt pamatojumu, kas atgādināta šā sprieduma 65. un 66. punktā, tiesiski pietiekami pārbaudīja apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumu par soda tiesiskuma principa pārkāpumu.

89 Turklāt, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Komisijas, kā arī Vispārējās tiesas pārsūdzētā sprieduma 165. un 166. punktā norādītos motīvus, nosakot "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientus atbilstoši 15 % likmei, patiesībā tā cenšas apstrīdēt faktu vērtējumus, kas atbilstoši šā sprieduma 63. punktā atgādinātajai judikatūrai neietilpst Tiesas kompetencē, lemjot apelācijas instancē.

90 Visbeidzot, kas attiecas uz pārmetumu Vispārējai tiesai, ka tā nav pārsūdzētā sprieduma 192.–195. punktā izdarījusi jebkādus secinājumus no pārsūdzētā sprieduma 172. punktā konstatētās kļūdas faktu vērtējumā par dalībvalstīm un preču apakšgrupām, uz kurām attiecas pārkāpums, samazinot naudas soda apmēru, vispirms ir jāatgādina, ka vienīgi Vispārējai tiesai ir kompetence pārbaudīt veidu, kādā Komisija katrā konkrētā gadījumā pārbauda prettiesiskās rīcības smagumu. Apelācijas tiesvedībā Tiesas veiktās pārbaudes priekšmets ir, pirmkārt, izvērtēt, cik lielā mērā Vispārējā tiesa juridiski pareizi ir ņēmusi vērā visus būtiskos apstākļus, lai novērtētu konkrētās rīcības smagumu saskaņā ar LESD 101. pantu un Regulas Nr. 1/2003 23. pantu, un, otrkārt, izvērtēt, vai Vispārējā tiesa no juridiskā viedokļa pietiekami ir atbildējusi uz visiem argumentiem, kas ir izvirzīti lūguma par naudas soda atcelšanu vai tā apmēra samazināšanu pamatojumam (it īpaši skat. spriedumus, 1998. gada 17. decembris, *Baustahlgewebe*/Komisija, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 128. punkts; 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 244. punkts, kā arī 2013. gada 5. decembris, *Solvay Solexis* /Komisija, C-449/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:802, 74. punkts).

91 Turpretī svarīgi atgādināt, ka Tiesai, apelācijas tiesvedībā lemjot par tiesību jautājumiem, nav taisnīguma apsvērumu dēļ ar savu novērtējumu jāaizstāj Vispārējās tiesas vērtējums, kuru tā, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, ir veikusi, lemjot par naudas sodu apmēru, kas uzņēmumiem uzlikti par Savienības tiesību pārkāpumu (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 245. punkts, kā arī 2013. gada 11. jūlijs, *Gosselin Group*/Komisija, C-429/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:463, 87. punkts).

92 Turklāt ir arī jāatgādina, ka, lai noteiktu naudas sodu apmēru, ir jāņem vērā pārkāpuma ilgums un visi tie apstākļi, kas varētu ietekmēt pārkāpumu smaguma novērtējumu (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 240. punkts, kā arī 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c./Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 98. punkts).

93 Apstākļiem, kas varētu ietekmēt pārkāpumu smaguma novērtējumu, ir pieskaitāma katra uzņēmuma rīcība, katra uzņēmuma loma aizliegtās vienošanās izveidē, labums, ko tie varēja gūt no tās, to lielums un attiecīgo preču vērtība, kā arī risks, ko šāda veida pārkāpumi rada Eiropas Savienības mērķiem (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 242. punkts, kā arī 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c./Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 100. punkts).

94 Šajā lietā ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmajā instancē norādītā ceturtā pamata sestā daļa, kas aplūkota pārsūdzētā sprieduma 159.–177. punktā, kā izriet būtībā no minētā sprieduma 159., 160. un 169. punkta, attiecas vienīgi uz Komisijas kļūdu novērtējumā, kura pieļauta, nosakot "papildsummas" koeficientu, kas paredzēts 2006. gada pamatnostādņu 25. punktā, 15 % apmērā, nevis nosakot "pārkāpuma smaguma" koeficientu.

95 Norādījusi, ka atbilstoši Komisijas pašas secinājumiem apstrīdētā lēmuma 879. apsvērumā apelācijas sūdzības iesniedzējas dalība aprobežojās ar Itālijas teritoriju un "sanitārā aprīkojuma izstrādājumu" un "keramikas izstrādājumu" apakšgrupas precēm, pārsūdzētā sprieduma 172. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, jo ir nepamatoti atzinusi, ka visi uzņēmumi apstrīdētā lēmuma adresāti, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzēja, ir piedalījušies vienotā pārkāpumā, kas skar sešu dalībvalstu teritoriju un trīs preču apakšgrupas.

96 Tomēr, kā tas tostarp izriet no pārsūdzētā sprieduma 171. un 193.–196. punkta, Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka "papildsummas" koeficients 15 % apmērā nebija nesamērīgs, ņemot vērā šo pārkāpumu.

97 Vispārējā tiesa, savas neierobežotas kompetences ietvaros vērtējot pārsūdzētā sprieduma 189.–199. punktā secinājumus, kas izdarāmi attiecībā uz "papildsummas" koeficientu no pirmajā instancē norādītās ceturtā pamata sestās daļas, pēc tam, kad tika norādījusi, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 192. punkta, ka bija piemēroti ievērot 2006. gada pamatnostādnes, juridiski pamatoti uzskatīja, ka "papildsummas" koeficients 15 % apmērā bija piemērots, lai sodītu apelācijas sūdzības iesniedzēju par aizliegtās vienošanās īstenošanu vienīgi Itālijas teritorijā.

98 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka attiecīgā aizliegtā vienošanās ar mērķi koordinēt cenas ietilpst 2006. gada pamatnostādņu 23. un 25. punktā norādīto pārkāpumu kategorijā un tādēļ ir viens no smagākajiem pārkāpumiem. Otrkārt, kā to pārsūdzētā sprieduma 171. punktā precizēja Vispārējā tiesa, šāda likme atbilst vismazākajai likmei likmju skalā no 15 % līdz 25 % no pārdošanas apjoma, kas ir paredzēts šādiem pārkāpumiem minētajā 25. punktā (skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, *Ziegler* /Komisija, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 124. punkts).

99 Tādēļ, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzējas dalība attiecīgajā pārkāpumā norisinājās vienīgi Itālijas teritorijā, Vispārējā tiesa varēja uzskatīt, ņemot vērā vienīgi šā pārkāpuma raksturu un nepārkāpjot samērīguma principu, ka "papildsummas" koeficienta noteikšana 15 % apmērā bija piemērota.

100 Tomēr, kā to būtībā norāda Komisija apsvērumos pārsūdzētā sprieduma 174., 176., 194. un 195. punktā, atbilstoši kuriem pārkāpums, kas skar sešu dalībvalstu teritoriju un trīs preču apakšgrupas, ir jāuzskata par smagāku nekā aplūkotais pārkāpums, kas ir izdarīts tikai vienas dalībvalsts teritorijā un attiecas vienīgi uz divām no trim preču apakšgrupām, jo uzņēmumiem, kuri piedalījušies pārkāpumā, kas skar sešu dalībvalstu teritoriju un trīs preču apakšgrupas, par to vien ir uzliekams naudas sods, kas aprēķināts, pamatojoties uz "papildsummas" koeficientu, kurš ir lielāks par 15 %, ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

101 Proti, runājot par "papildsummas" koeficienta noteikšanu, no 2006. gada pamatnostādņu 25. punkta izriet, ka ir jāņem vērā noteikts skaits faktoru, it īpaši šo pamatnostādņu 22. punktā identificētie faktori. Kaut arī, lai novērtētu pārkāpuma smagumu un tādējādi noteiktu uzliekamā naudas soda apmēru, var tikt ņemts vērā it īpaši pārkāpuma ģeogrāfiskais mērogs un tā skarto preču apakšgrupu skaits, apstāklis, ka kāda pārkāpuma ģeogrāfiskais mērogs ir plašāks un preču skaits ir lielāks nekā cita pārkāpuma ģeogrāfiskais mērogs un preču skaits, obligāti nenozīmē, ka šis pirmais pārkāpums – aplūkots kopumā un it īpaši ņemot vērā tā būtību – ir uzskatāms par smagāku nekā otrais pārkāpums un par tādu, kas līdz ar to attaisno lielāka "papildsummas" koeficienta noteikšanu nekā tas koeficients, kurš ir izmantots, lai aprēķinātu naudas sodu par šo otro pārkāpumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 10. jūlijs, *Telefónica* un *Telefónica de España*/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 178. punkts).

102 Tādējādi, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Komisijai būtībā, ka tā esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, pirmkārt, jo nav individualizējusi uzlikto naudas sodu, ņemot vērā tās dalības smagumu pārkāpumā salīdzinājumā ar pārējiem attiecīgajiem uzņēmumiem, un, otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 192.–195. punktā piemērojusi to pašu "papildsummas" koeficientu 15 % apmērā gan tai, gan uzņēmumiem, kuri ir piedalījušies vienotajā pārkāpumā, skar skāra trīs preču apakšgrupas sešās dalībvalstīs, ir jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips ir vispārējais Savienības tiesību princips, kas noteikts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantā. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka šis princips paredz, ka līdzīgas situācijas nedrīkst tikt aplūkotas atšķirīgi, bet atšķirīgas situācijas nedrīkst tikt aplūkotas vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota (it īpaši skat. spriedumu, 2014. gada 12. novembris, *Guardian Industries* un *Guardian Europe*/Komisija, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 51. punkts).

103 Minētais princips īpaši Vispārējai tiesai ir jāievēro, īstenojot savu neierobežoto kompetenci. Proti, šādas kompetences īstenošana, nosakot uzņēmumiem uzliekamo naudas sodu apmēru, nedrīkst radīt diskrimināciju starp uzņēmumiem, kuri ir piedalījušies nolīgumā vai saskaņotās darbībās, kas ir pretrunā LESD 101. panta 1. punktam (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 18. decembris, Komisija/*Parker Hannifin Manufacturing* un *Parker-Hannifin*, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 77. punkts).

104 Taču, kā izriet no Tiesas judikatūras, lai novērtētu pārkāpuma smagumu, saskaņā ar šo principu atšķirību starp uzņēmumiem, kas bijuši vienas un tās pašas aizliegtās vienošanās dalībnieki, ņemšanai vērā, īpaši ievērojot to attiecīgās dalības ģeogrāfisko mērogu, nav katrā ziņā jānotiek "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientu noteikšanas laikā, bet tā var notikt citā naudas soda aprēķināšanas stadijā, piemēram, pielāgojot pamatsummu atkarībā no atbildību mīkstinošiem vai pastiprinošiem apstākļiem saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 28. un 29. punktu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2013. gada 11. jūlijs, *Gosselin Group*/Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 104. un 105. punkts, kā arī 2013. gada 11. jūlijs, *Gosselin Group*/Komisija, C-429/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:463, 96.–100. punkts).

105 Kā norādījusi Komisija, šādas atšķirības var parādīties arī caur pārdošanas apjoma vērtību, kas izmantota, lai aprēķinātu naudas soda pamatsummu, jo šī vērtība attiecībā uz katru uzņēmumu dalībnieku atspoguļo tā dalības attiecīgajā pārkāpumā nozīmi saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 13. punktu, kas naudas soda apmēra aprēķināšanas vajadzībām kā sākumpunktu ļauj izmantot summu,

kura atspoguļo pārkāpuma ekonomisko nozīmi un uzņēmuma īpatsvaru tajā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c./Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 76. punkts).

106 Tādēļ, ciktāl nav strīda par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliktā naudas soda pamatsumma tika noteikta, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 1219. apsvēruma, atbilstoši pārdošanas apjomam, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja bija īstenojusi Itālijas teritorijā, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 196. punktā varēja apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliekamā naudas soda apmēra aprēķinam noteikt "papildsummas" koeficientu 15 % apmērā, kas atbilst koeficientam, kurš noteikts uzņēmumiem, kas piedalījās vienotajā pārkāpumā, kurš skāra trīs preču apakšgrupas un sešas dalībvalstis.

107 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, no kuriem izriet, ka pārsūdzētā sprieduma 174., 176. un 192.–195. punktā Vispārējās tiesas sniegtajā pamatojumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ir jāatgādina, ka – ja Vispārējās tiesas nolēmuma pamatojumā ir atklāts Savienības tiesību pārkāpums, bet tā rezolutīvā daļa šķiet ir balstīta uz citu tiesisko pamatojumu – šāda pārkāpuma dēļ minētais nolēmums nav jāatceļ, bet ir jāaizstāj tā pamatojums (šajā ziņā skat. spriedumus, 1992. gada 9. jūnijs, *Lestelle*/Komisija, C-30/91 P, EU:C:1992:252, 28. punkts, kā arī 2008. gada 9. septembris, *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, C-120/06 P un C-121/06 P, EU:C:2008:476, 187. punkts un tajā minētā judikatūra).

108 Tādējādi, aizstājot pamatojumu, ir jānoraida iebildums par to, ka Vispārēja tiesa neesot izdarījusi nekādus secinājumus no secinājumiem pārsūdzētā sprieduma 172. punktā un esot pārkāpusi samērīguma principu un vienlīdzīgas attieksmes principu.

109 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka piektais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

*Par sesto pamatu – kļūdām vērtējumā par apelācijas sūdzības iesniedzējas nespēju maksāt*

Lietas dalībnieku argumenti

110 Ar sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nepamatoti uzskatījusi, ka Komisija, lai īstenotu 2006. gada pamatnostādņu 35. punktu, ir pietiekami samazinājusi apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliekamo naudas sodu. Apelācija sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 182. un 198. punktā ir noraidījusi pamatu par uzliktā naudas soda pārmērīgumu, pamatojot ar to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav sniegusi pierādījumus uzliktā naudas soda pārmērīgumam, lai gan tā ir iesniegusi pietiekamus pierādījumus, kas ļauj pierādīt situācijas, kurā apelācijas sūdzības iesniedzēja atradās, smagumu. Turklāt Vispārējā tiesa neesot pareizi novērtējusi šos pierādījumus un apelācijas sūdzības iesniedzējas patieso situāciju.

111 Kā uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, rūpīgas tās situācijas novērtēšanas rezultātā noteikti izdarītu secinājumu par tai piešķirtā samazinājuma nepietiekamību. Šajā ziņā tā tostarp atsaucas uz krasu tās apgrozījuma samazinājumu laikposmā no 2011. līdz 2013. gadam, darbinieku samazināšanu 2013. gadā un savu provizorisko bilanci 2013. gadam.

112 Savukārt Komisija atsaucas uz sestā pamata nepieņemamību, kurš turklāt esot acīmredzami nepamatots.

Tiesas vērtējums

113 Ir jākonstatē, ka, ciktāl ar sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Vispārējās tiesas vērtējumu pierādījumiem par tās maksātspēju un norāda uz samazinājuma, kas tai tika piešķirts atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 35. punktam, nepietiekamību, tā cenšas panākt, ka Tiesa no jauna vērtē faktus un pierādījumus, kas tomēr, kā tika atgādināts šā sprieduma 63. punktā, ja pierādījumi nav tikuši sagrozīti, nav Tiesas kompetencē, lemjot apelācijas instancē.

114 Līdz ar to sestais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

*Par septīto pamatu – lūgumu pierādījumu savākšanas pasākumiem izskatīšana*

Lietas dalībnieku argumenti

115 Ar septīto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir noraidījusi lūgumus pierādījumu savākšanas pasākumiem, kas iesniegti pirmajā instancē, pamatojot ar to, ka tie nebija atbilstīgi, un, konkrētāk pārsūdzētā sprieduma 201. punktā, norādot, ka šie pasākumi negrozītu secinājumu, ka konfidenciālas komercinformācijas apmaiņa, konkrētāk, par cenu paaugstinājumu prognozēm starp konkurentiem, kas tika īstenota Itālijā *Euroitalia* iekšienē, bija LESD 101. panta pārkāpums. Proti, šie lūgumi par pierādījumu savākšanas pasākumiem būtu ļāvuši noskaidrot patieso situāciju Itālijas tirgū un pierādīt, ka attiecīgā informācija nebija komercnoslēpums.

116 Komisija uzskata, ka šis pamats ir nepieņemams un jebkurā gadījumā tas ir nepamatots.

Tiesas vērtējums

117 Attiecībā uz Vispārējās tiesas veikto procesa organizatorisko pasākumu vai pierādījumu savākšanas pasākumu lūgumu, ko iesniedzis tiesvedības dalībnieks, vērtējumu jāatgādina, ka Vispārējā tiesa vienīgā var spriest par iespējamo nepieciešamību papildināt informāciju, kas ir tās rīcībā par lietām, kuras tā izskata (skat. spriedumus, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 67. punkts, kā arī 2007. gada 22. novembris, *Sniace*/Komisija, C-260/05 P, EU:C:2007:700, 77. punkts). Tas, vai procesa materiāliem ir pierādījuma spēks, ietilpst suverēnā faktu vērtējumā, kas ir jāveic Vispārējai tiesai, un uz to neattiecas pārbaude Tiesā apelācijas tiesvedībā, izņemot Vispārējā tiesā iesniegto pierādījumu sagrozīšanas gadījumā vai tad, ja Vispārējās tiesas veikto konstatējumu būtiska neprecizitāte izriet no lietas materiāliem pievienotajiem dokumentiem (skat. it īpaši spriedumu, 2004. gada 7. oktobris, *Mag Instrument*/ITSB (C-136/02 P, EU:C:2004:592, 76. punkts).

118 No Tiesas judikatūras izriet, ka pat tad, ja pieteikumā nopratināt lieciniekus ir precīzi norādīti tie fakti, attiecībā uz kuriem ir jāuzklausa liecinieks vai lecinieki, un iemesli, kuru dēļ viņi ir jānopratina, Vispārējai tiesai ir jānovērtē, vai pieteikums ir atbilstošs attiecībā pret strīda priekšmetu un vajadzību nopratināt uzaicinātos lieciniekus (spriedums, 1998. gada 17. decembris, *Baustahlgewebe*/Komisija, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 70. punkts; 2005. gada 15. septembra rīkojums, *Marlines*/Komisija, C-112/04 P, nav publicēts, EU:C:2005:554, 38. punkts, un spriedums, 2007. gada 22. novembris, *Sniace* /Komisija, C-260/05 P, EU:C:2007:700, 78. punkts).

119 Tādējādi Vispārējā tiesa, īstenojot savu suverēno varu, vērtējot faktus, varēja tiesiski pamatoti pārsūdzētā sprieduma 201. punktā uzskatīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgtā liecināšana nebija tāda, kas grozītu secinājumu pārsūdzētā sprieduma 129. punktā, ka attiecīgā konfidenciālās komercinformācijas apmaiņa, ko īstenoja Itālijā *Euroitalia* iekšienē, bija LESD 101. panta pārkāpums, un ka tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgtie pierādījumu savākšanas pasākumi nebija nepieciešami.

120 Līdz ar to septītais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

121 Tā kā neviens no apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītajiem pamatiem nav ticis apmierināts, apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

122 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

123 Atbilstoši tā paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs un tā kā Komisija ir prasījusi piespriest tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tai ir jāpiespriež atlīdzināt šīs apelācijas tiesvedības izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

**1) apelācijas sūdzību noraidīt;**

**2) *Mamoli Robinetteria SpA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]